

ny verden

24-01-012

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **1** 1974

Det vi lever av, og det vi dør av

«Idag faller realitetene og våre moralske grunnregler sammen og sier oss hvordan vi skal leve.»

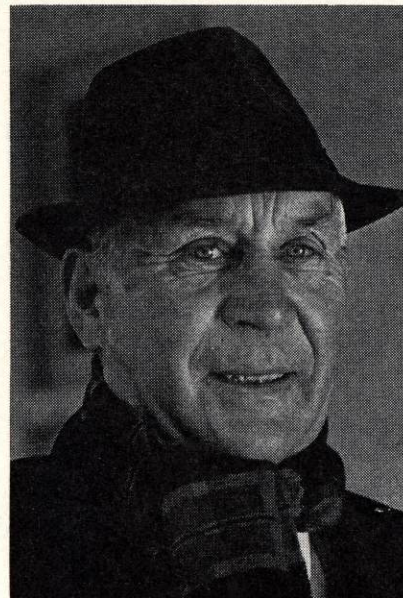
Det var den britiske sosiologen, professor Barbara Ward, som sa dette under miljøvernkonferansen i Stockholm i 1972. «Vår planet med dens grunnleggende fysiske virkelighet bekrefter det profeter og spåmenn har uttrykt. Nemlig den moralske realitet at vi **lever** av moderasjon, medfølelse og rettferdighet, og at vi dør av aggresjon, stolthet, vold og begjær.»

Inntil for noen få år siden mente mange at moral var helt og holdent en privatsak. Men i miljøforstyrrelsens og energikrisens tid er det blitt klart at moralnormer er en livsbetingelse for menneskesamfunnet.

I en tid med forurensning er **renhet** noe mer enn bare en personlig forholdsregel som man kan leve etter — eller la være. Når energiressursene holder på å ta slutt på grunn av rovdrift, er det åpenbart at **uselvishet** ikke bare er en privatsak, men gjelder selve livsgrunnlaget for nasjoner. Det samme kan sies om verdens utilstrekkelige matressurser.

Frank Buchmans ord, «Det er nok i verden for alles behov, men ikke for alles grådighet», er ikke en høystemt frase om moral. Ordene uttrykker en nøktern sannhet om menneskehetens framtidsmuligheter.

I det hele tatt er det kanskje først nå, 40–50 år etterat Frank Buchman formet sin tenkning, at det blir åpenbart hvor riktig den var. **Nå** er den mer aktuell enn noen sinne. Det kan være på sin plass å studere den nærmere.

Roland Kingwill.

Ødeleggelsen av jord kan stanses

Av Roland Kingwill, Sør-Afrika

I de siste månedene har vi fått kraftige påminnelser om hvor fort verdens ressurser forbrukes, ja ødelegges. I Afrika har prosessen pågått lenge, det har blant annet ført til at Sahara stadig brer seg lenger sørover.

Femti mil nordøst for Kappstaden svinger veien seg over høye åser til Great Karrooslettene, et område med en gjennomsnittlig regnmengde på bare 200 til 350 mm. Ibland går den så langt ned som til 80 mm. Der ligger gården vår, Gordonsville, på ca. 12 000 hektar. Det er litt mer enn gjennomsnittstørrelsen i dette området, hvor gårdene må være store nok. Hovedproduksjonen er merino-ull, men vi har også kveg. Budskapen går utendørs hele året og beitet består av grastuer og den lave, seige, karro-busken.

På grunn av den tørre atmosfæren er gresset meget ømfientlig, og det kan lett ødelegges hvis man behandler det ufor-siktig eller selvsk. De glisne

plantene skaffer dyrene føde, beskytter jorden mot den stekende sommersonen og bremser utvaskingen av jorden under de kraftige regnskyllene. Hvis jorden blir liggende bar, stekes den snart i solen, blåses bort av den kraftige vinden eller skylles bort av regn. For tiden mister landet årlig 400.000 tonn god jord gjennom vannerosjon. Med en folkemengde på 23 millioner har vi nok mat nå, men om 30 år, når befolkningen har øket til 40 millioner, står vi overfor en katastrofe.

Det var i dette området jeg fulgte familietradisjonen og ble jordbruker, først og fremst for å skaffe meg et levebrød. Egentlig var jeg mest interessert i de lange, behagelige helgene. Men selv om jeg innrettet meg behagelig, var lykkelig gift og ikke engasjerte meg i noen ansvarsoppgaver, var det to problemer som bekymret meg i blant. To svarte skyer over horisonten i Sør-Afrika: jordøde-

leggelsen og rasekonflikten.

Det var derfor jeg vendte meg til Moralsk Opprustning da jeg hørte om det i 1937. Jeg oppdaget at det er sant at Gud har en plan — men ikke alltid slik man venter seg den.

På den tiden var det få som var opptatt av problemet med ødeleggelse av jorden, men det var opplagt at det krevde en løsning. I stillheten en morgen kom det en klar tanke: «Hvis du virkelig er bekymret for dette, må du begynne på din egen gård, og første skritt er å redusere dyrebestanden med en tredjedel.» Det var en utfordring. Gården var kjøpt med lånt kapital og rentene måtte jo betales. Dette betydde mindre inntekter. Men vi bestemte oss for å gjøre eksperimentet. Etter noen år så vi resultatet, og det var godt. Gresset ble tettere, sauene ga mer ull og fikk flere lam.

Det er et interessant faktum at det nesten 30 år senere ble

vedtatt en lov som gjorde det mulig for alle farmere i Karroo å frivillig redusere dyrebestanden med en tredjedel, og få statlig støtte til dette. Loven tar sikte på konservering av beite, ettersom det har vist seg at det er den altfor intensive beitingen som representerer den største truselen mot dem.

Det at ekspertene var imponert over resultatene våre, var selvfølgelig morsomt. Men det viktigste for meg var at jeg hadde fått bevis for at Gud hadde en plan når det gjaldt praktiske problemer.

Skole på gården var en banebrytende idé.

Det var også gjennom enkel og praktisk lydighet at jeg begynte å se en løsning på det andre store problemet, splittelsen mellom rasene.

Det første skrittet var det vanskeligste. Jeg fikk den klare tanken å kalle sammen de svartearbeiderne mine og be dem om tilgivelse for min overlegne holdning og for at jeg mange ganger hadde latt sinnet mitt gå ut over dem.

Jeg trodde at jeg skulle tape prestisje, men istedet begynte jeg å få et helt annet forhold til dem. Vi fikk en ny ansvars-

følelse overfor de ansatte på gården. Først justerte vi lønnene deres, det innbefattet livsmidlene de fikk fra gården. Siden planla vi hvordan boligene deres kunne forbedres (jordbruksarbeiderne og familiene deres bor i hus som vedlikeholdes av arbeidsgiveren). Og til slutt opprettet vi en skole for barna på gården, hvilket var noe nytt og ble mottatt med begeistring. I og med det nye forholdet mellom oss oppdaget vi at det var mulig å snakke om den troen vi hadde funnet og håpet vårt om at forholdene i landet kunne forandres. Vi kunne fortelle dem at vi hadde sluttet å drikke alkohol for bedre å kunne hjelpe folk som hadde vanskeligheter på det punktet. Vi lovet dem også at vi ikke skulle gi dem avskjed hvis vi kom i økonomiske vanskeligheter, i og med at de tok ansvar for gården sammen med oss.

De reagerte positivt. Mange bestemte seg for å bli annerledes selv, og det utviklet seg en ny ånd på gården. Nå tas arbeiderne med på råd, vi diskuterer problemene sammen, og deres forslag tas opp og følges.

Disse opplevelsene har ført til at vi har kunnet møte folk av andre raser på et nytt grunnlag. Da frykt ble erstattet med omsorg, lærte vi å planlegge sammen med dem hvordan vi kan løse mistroens og splittelsens problemer i Sør-Afrika.

«Ellen Ostero,» sa hun og myste tenksomt mot oss. Egentlig hadde hun tenkt seg til Norge. Østerø? spurte vi etter en rask hjerneomdreining. Begeistret bekreftelse. Hun var kanadisk statsborger på vei til fedrenes hjemland — som hun ikke nådde likevel denne gangen. Vi fikk hele historien:

Av Ellen Ostero

Jeg vokste opp i pionerdistriktet Peace River. Både mor og far har praktisk anlegg for om trent alt, og det har kommet godt med.

Livet på farmen var helt skjønt. Vi hadde en forunderlig samling kveg som broren min og jeg gjette ved hjelp av en Ford 1921. Vi hadde høns, katter og bikkjer, ekorn og frosker, hage og hveteåkrer — og nå og da kontakt med omverdenen gjennom skole- og voksenutdanning.

Til storbyen

Men i likhet med så mange fra landet søkte jeg en karriere inne i storbyen. Som kunstner. Jeg følte meg forpliktet til å sugge opp inntrykk fra bymiljøet og gi dem videre gjennom kunsten. Dette kastet meg inn i depresjoner som jeg aldri hadde opplevet før. Kunsten omkring meg var ikke skjønn, og var den det, virket den uekte. Det var mange fluktmuligheter, men som regel gikk de på tvers av det jeg var blitt oppdratt til. Ingen syntes å tro på moral len-

Vær sikker på at du kommer på riktig tog

ger, til og med kirken virket usikker.

Samvittigheten druknet snart under argumentet om at det var umulig å skjelne mellom rett og galt uten å prøve begge deler. Resultatet var at jeg mistet freden inne i meg. Etter fem år reiste jeg hjem til gården igjen.

Sjanser bød seg. Jeg underviste i kunst, og til slutt havnet jeg i skoledepartementet hvor jeg laget plansjer til bruk i undervisningen.

Jeg tegnet verdensprobleme-

ne. Fattigdom, forurensning, godenes ujevne fordeling, osv. Arbeidet var lønnsomt men deprimerende. Mange problemer og få svar. Det merkes på 'dropout'-prosenten både i skolen og samfunnet.

Så fulgte jeg en gammel drøm, tre måneder i Europa. Etter to måneder på kryss og tvers av kontinentet med ryggsekk, kanadisk flagg og medlemskort i Ungdomsherbergene oppdaget jeg at folk her er like desillusjonert som hjemme. Jeg ga opp håpet og bestemte meg for å avslutte med en 1-måneders interrail-billett, og så dra hjem til et komfortabelt, rutinemessig liv.

Ekspress hvorhen?

Uvant med togreiser gikk jeg på et fransk tog i Mainz og regnet med å våkne i Paris. Jeg havnet i Holland (tysk vin er fantastisk), hoppet av for å rette opp feilen, mistet brillene og kom til München neste morgen. De følgende uker ble observert gjennom solbriller.

Jeg havnet hos venner i

Brosjyre om marxismen og det nye menneske

Tyskeren dr. Klaus Bochmühl tok sin doktoravhandling over Feuerbach og den unge Marx og har vært mye opptatt av det menneskebildet man finner i Sovjet av idag. Ny Verden kan skaffe leserne en liten brosjyre fra hans hånd, 'Kampen for det nye menneske i den marxistiske verden'.

Vi siterer noen linjer fra brosjyren, som er oversatt til dansk:

I sin kritik af den franske revolution fælder han (den unge Marx) følgende dom: «Den politiske frigørelse, indførelsen af politisk frihed har på ingen måde skabt broderskab mellem menneskene, men har ligefrem givet det enkelte menneskes egoisme frie tøjler. Først når hvert menneske bliver socialt indstillet i sin praktiske livsførelse, først da er den sande, den egentlige befrielse kommet

i stand, nemlig menneskets befrielse fra sin umenneskelighed . . . 'Menneskets frigørelse fra egoismen' . . . »

Kendskabet til denne egentlige og centrale opgave er aldrig gået helt tabt i marxismen. Selv ud af marxismens i vidt omfang materialistisk bestemte historie . . . rager sætninger av Marx op som klipper i strømmen.

— Af særlig betydning i den nyeste historie om kampen for det nye menneske er «samvittighedsens offentlige tilbagevendende», som man har kaldt det.

Nadesha Mandelstam, der var gift med den store digter, som omkom i en koncentrationslejr, skriver i en biografi om ham (*Ulvenes århundrede*, 1971): «Besynderligt med ordet samvittighed, der hos os var gået helt af brug; man anvendte det ikke, hverken i aviser, bøger eller skolen. Dets funktion blev er-

stattet, først af klassebevidsthed, og senere af «det, som gavner staten». Mærkeligt, at det har holdt sig, og arbejder videre i det indre.»

Regeringsbladet *Isvestija* i Moskva stemmer med heri. Jeg citerer: «Lad os tænke på et angiveligt så forældet begreb som samvittigheden. Erkendelsen af godt og ondt adskiller mennesket fra dyret.

Så meget mere tragisk og ubegribeligt er det, at man har fjernet denne rod fra det menneskelige væsen . . . »

Jewtuschenko siger i sit berømte digt fra 1966, *Samvittigheden*: «Også urettens vogtere har til syvende og sist en samvittighed . . . »

Så længe der i den store verden, hvor ingen er uden synd, endnu er en, der hvisker,

«Hvad har jeg gjort», så længe kan der endnu gøres noget.

mange andre forandringer, først og fremst et nytt Gudsforhold gjennom Kristus.

Nå arbeider jeg i London. Jeg hjelper til å forberede en mobil oppsetning av «multi-media-oppsetningen» Cross-Road, som handler om Frank Buchmans liv. Vi har ingen lønn, jeg lærer hva det vil si å arbeide «på tro og bønn».

Jeg har funnet en mening med kunsten — å gi menneskene håp. Jeg har funnet en me-

ning med livet, å gjøre det Gud ønsker. Det er ikke lenger godt nok å unnskyldte den daglige paraden av feilgrep med «åja, jeg er jo bare et menneske.» Gjennom film-materialet vi forbereder opplever jeg igjen og igjen krigene i Irland og Midt-Østen, forurensning, rasediskriminering og nød.

Enda er jeg bondejente, men jeg har lært å ha omsorg for en hel verden. Takk og pris for at jeg gikk på feil tog!

Kristendom og fordelingsproblemene

Dr. Garth Lean, som er en av Svart-Hvitt-Bokas forfattere, ble intervjuet av *Nationen* (Stortingsmann Bjørn Unneberg) den 7. desember. Vi saker et stykke fra intervjuet, som hadde en femspalters overskrift: «Kristen moral i dag går først og fremst på fordelingsproblemet»:

— Dr. Lean, hvorfor denne sjokkerende undertittel om revolusjon?

— Fordi intet mindre er nødvendig, dersom vi skal overvinne det ondes mulighet.

— Og hvorfor denne forenklingen av bokas tittel, svart/hvitt? Det gis vel ikke et så enkelt enten/eller?

— Jo, jeg tror det gjør. Og jeg er så fri å referere til Deres egen tidligere kirke- og undervisningsminister Anton Skulberg, som har skrevet forordet til den norske utgaven. Han sier der at på ett område i livet — det moralske — fins det en skarp grense, og ikke noe både/og. Mange er av den oppfatning at både grenser og normer er skadelige fordi de skaper konflikt. Sannheten er den motsatte: Forsøker vi å løse konfliktene ved å fjerne normene, da bare skaper vi nye konflikter. Flukt har aldri vært noen god løsning. Bedre å innse at livet er konfliktfylt, og så finne virkelige løsninger. Men de fleste mennesker foretrekker idyllen. Det er best å ha det koselig.

— Er det ikke det da?

— Det hadde kanskje vært

det, hvis det hadde vært mulig. Det foreligger bare ikke som aktuelt alternativ i dagens verden av sult og nød. Hvis ikke vi nå innser alvoret og lar det gode i oss få prege vår holdning til fordelingsproblemet, så vil de sultne fremme sin revolusjon, og det kan bety revolusjon av det gamle slaget, den som ikke varig løser noe problem, men skaper en hel del.

— Hvorfor tror De ikke på de «gammeldagse» revolusjoner? Mener De at det ikke foregår undertrykkelse og økonomisk utnyttelse?

— Nei, slett ikke, men dette er bare én dimensjon, bare den materialistiske. Den alene løser ikke hovedproblemet. Vi kan ikke fjerne menneskers undertrykkende holdning. Det kan heller aldri være tale om en revolusjon, og så ferdig med det. Livet må være et eneste livslangt opprør mot vårt begjær, mot vår lyst til makt og undertrykkelse.

— Hva skal så de fattige og sultne foreta seg?

— Vi må alle gjøre opprør, gjøre revolusjon mot vår egen grådighet. I en verden der ressursene er begrenset og der det vitterlig ikke er nok til alle, der stilles vi daglig på prøve, der må vi daglig vurdere hva vi har rett til å ta til oss. Dette må i prinsippet aksepteres av alle mennesker.

— De sier et sted i boka at De ønsker en verden der industri er

noe mer enn kamp mellom profitt og lønninger, nemlig dekning av menneskelige behov.

— Det er korrekt sitert.

— Men er det ikke litt overfladisk å si til både rike og fattige, direktører og arbeidere: Hør her, folkens, så må vi slutte å krangle og begynne å være medmennesker? Jeg mener, er det rettferdig å forlange den samme plikt til å dele av en arbeider som slåss i små kår som av en mektig eiergruppe som allerede har vunnet sin rett? Kan vi appellere til den sultnes moral?

— Ideelt sett har De rett, man må forlange vesentlig mer av den privilegerte. Men slik arbeidslivet har utviklet seg f.eks. i England er jeg sannelig ikke lenger sikker på hvem som egentlig er den privilegerte: de mektige fagorganisasjonene eller de mektige aksjonærene. Derfor foretrekker jeg å si at den moralske lov at vi må dele med hverandre, den gjelder like klart for oss alle og for begge sider av enhver delelinje, den gjelder både for «borgerlige» og for sosialister.

I min revolusjonære virksomhet må absolutt alle mennesker ta del, derved blir den faktisk den mest demokratiske — ja den eneste demokratiske revolusjon.

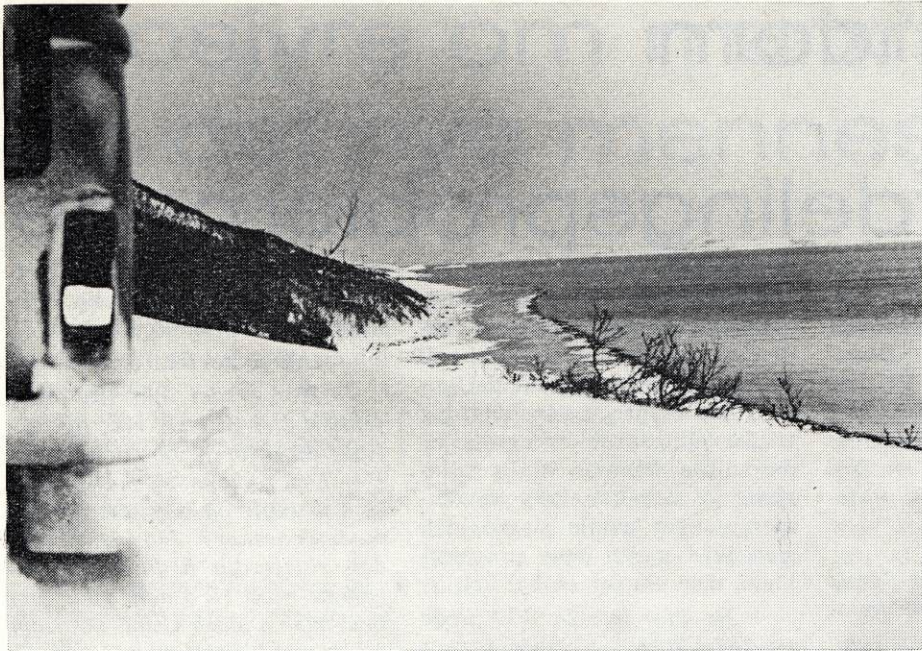
— De er en begavet propagandist for Deres syn . . .

— Vi er alle propagandister, eller døde, smiler en aktiv, varm og hjertevinnende Garth Lean.

Vær sikker . . .

Forts. fra s. 5

Sveits, hvor jeg også fikk en innbydelse til Caux. Og jeg planla en halv dags besøk der før Italia, og så Norge til slutt. To uker senere var alt snudd opp ned. Det ble bare tid til en lynvisitt i Berlin før billetten utløp, blant annet for å oppspore noen mennesker jeg hadde hatt gal innflytelse på. Det ble

Øde strekninger langs Porsangerfjorden.

Forrige nummer av Ny Verden bragte en billedreportasje om *Svart-hvitt-boka* på universitetet og i Lille Grensen i Oslo.

Et team på seks — en tysker, en brite, en svenske og tre norske — var samtidig i Troms og Finnmark. I en folkevognsbuss dekorert med plakater i svart og hvitt gjorde de en lengre reise langs kystveier og i innlandet. I Tromsø var de i to uker. De ble kjent med studenter og lærere ved universitetet, traff prester, fiskere og industrifolk. Mange steder ble de bedt om å holde timer med elevene i gymnas, ungdomsskoler og folkehøgskoler. I Karasjok talte alle seks på et møte i Kirkeringen.

Svart-hvitt-boka var med over alt. Den ble kjøpt, lest ofte i sene nattetimer og diskutert. Tanken om at et nytt samfunn og en rettferdig verden krever

en radikal forandring i menneskers motiver og målsetting, vakte både gjenklang og motstand.

Naturen i Nord-Norge kan være lite vennlig på denne årstiden. Reisen bød på litt av hvert av kuling, snøtykke, snøras og kulde. Til gjengjeld fikk de seks oppleve den gjestfriheten og vennligheten som Nord-Norge er kjent for. Over alt ble de tatt imot i hjemmene og inkvartert privat eller på skolenes internater.

Fra Tyskland til Nordkalotten

I Alta og Karasjok, som ble rasert under krigen, gjorde det inntrykk å høre tyskeren Udo Brehmer tale. Hans familie flyktet fra øst-sonen og mistet alt de eide. Han selv ble født og

vokste opp i en flyktningeleir sammen med sine søsken. 70% av familien lever i DDR og de har ikke adgang til å besøke hverandre.

«Jeg føler bitterhet mot Sovjet som utnytter mitt folk,» sa han. «Jeg trenger Gud for å bli fri fra min bitterhet. Også sovjetrusserne trenger Gud om de skal bli fri fra sin frykt for Tyskland.

Tyskland har erfart en ideologi fra høyresiden og hele verden — også dere — fikk merke følgene. Idag har vi i DDR en ideologi fra venstresiden. Det er ikke galt å ha en ideologi, det må bare være den rette. Moralsk Opprustning er den rette ideologi for mitt folk og det er den jeg kjemper for.»

Vi bringer her noen bilder fra reisen.

Svart-hvitt-boka på nord-norske vinterveier

Folkevognbussen skal ombord i Lyngen-ferja på vei nordover.

Ingen ensomhet

Hva er det som er mest slående ved denne landsdelen for «søringer» og utlendinger — slik i første omgang? Naturen. Gjestfriheten. Og samhörigheten mellom menneskene, tross avstandene. «Jeg tror folk i byene kan føle seg mer ensomme enn vi,» sa en fisker fra Finnmark.

Mange problemer ligger kanskje også under overflaten, og det var lærerikt å høre om dem fra første hold.

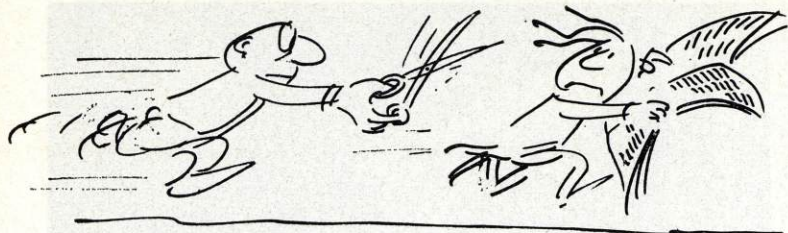
Øverst t.v.: Trangt og kaldt på ferja.

Under t.v.: Praten gikk ofte til sent på kveld. Her med lærere på en folkehøgskole.

Øverst t.h.: Tyskeren Udo Brehmer (i midten) i Karasjok kirke. Som kjent var det eneste bygning som sto igjen etter krigen.

Nederst t.h.: Mamma Karasjok, 84 år gamle Kirsten Svingeng, forteller om sitt arbeid for de serbiske krigsfangene.

klippet

Til de intellektuelle

Fra den danske Weekendavisen klipper vi utdrag av «Et manifest om de intellektuelle og magten», fra en gruppe franske intellektuelle. Weekendavisens kommentar: «Manifestet strejfer . . . netop den krise mellem de styrende og de styrede, der i Danmark i 1973 udløste en slags opgør med den 'herskende intellektuelle overklasse'».

De intellektuelle i verden af idag udgør langt fra en sammenhengende, betydningsfuldt virkende helhet. Man kan måske endda sige, at deres politiske, for ikke at sige profetiske, rolle er blevet mindsket i samme grad som deres sociale funktion er forøget . . .

Når den kritiske funktion, som er den intellektuelle aktivitets kerne, svigtes, da møder vi de veluddannedes virkelige forræderi . . .

Vi mener, at de intellektuelle har viktigere ting at tage sig til end at virke som lønnede eller frivillige leverandører til politiske eller bureaukratiske organer på udkik etter en ideologi. Vi vil av den grund gerne minde om nogle få fundamentale forutsættninger, som . . . turde være politiske såvel som moralsk indlysende:

1. Der eksisterer ikke noget spørsmål om mål og midler,

idet midlerne udgør en integreret del af målene . . . Der er ingen beveggrunde eller videnskabelige strategier, som ikke bør undersøges nøje i lyset af den moralske kodeks, der er vedtaget . . .

2. Der eksisterer ingen revolutionær apokalypse, og troen på en sådan . . . er en perversjon. Når en vellykket revolution kommer til magten, arver den det hidtidige samfunns konflikter og skaber selv nye. Etableringen af det frie og retfærdige sosialistiske samfund bør derfor ikke udsættes til efter den revolutionære krise, . . . Den skal iværksettes inden en sådan krise, mens den utvikler sig . . .

3. Der finnes ingen form for frihed, der kan afskaffes, hverken «midlertidigt» eller under påberåbelse af «sand» eller «senere» frihed, uden den allerstørste fare . . .

4. Vold er en del af vor verden . . . Men at erkende den rolle, voldhandlingerne har spillet i historien . . . berettiger os ikke til at undskylde eller retfærdiggjøre den. De våben, der ligger i at kritisere, er alltid, når de ellers kan tages i anvendelse, våbenes kritik overlegen.

Den første plikt, der påhviler en intellektuel, er at tale sandhet eller i det mindste, hvad den enkelte i al ydmyghed oppfatter som sandhet . . .

Stillferdig men viktig

Et amerikansk presidentvalg pleier ikke å gå for seg i stillhet. Men da Gerald Ford ved en enkel høytidelighet ble innsatt som USAs nye visepresident, . . . var det kanskje i realiteten et presidentvalg som fant sted . . .

I så fall var det et merkelig presidentvalg . . . I de sju ukene en komite fra Representantenes Hus har gransket hans (Gerald Fords) kvalifikasjoner, har man nesten utelukkende interessert seg for hans menneskelige kvaliteter: Hans hederlighet, hans integritet som politiker, og den tillit han har hos det amerikanske folk.

Bergens Tidende, 8. desember 1973.

U-hjelp og ressurser

Det er meget vanskelig å hjelpe andre mennesker når avstanden er stor både i etnisk, økonomisk, teknisk, kulturell og religiøs henseende . . . Våre krav til, og mål for, effektivitet har ofte ingen mening i u-landene, fordi en slik utvikling vil ødelegge den samfunnsmessige balanse . . .

Hvis noen mener noe med u-hjelp, må det bl. a. være at u-landene skal kunne nytte sine matressurser for sin egen befolkning fremfor at den rike verden skal kjøpe dem for å drive det som ernæringseksperter karakteriserer som luksusproduksjon. . . . Ved å ta vare på vår produktive jord og våre fiskeressurser hjelper vi også de sultende menneskene i verden . . .

Skulberg kom også inn på den store oppgaven husmødrene har ved å forvalte og nytte vår viktigste ressurs, maten, på den beste måten. Det er idag tydelige og sørgelige tegn på at det ikke er knyttet større prestisje til denne

Forts. s. 14

Kort nytt

NORDISK NYTTÅRS-SAMLING

Landshövding Harald Aronsson ønsket en MRA-samling velkommen til Karlskoga i Örebro len over Nyttår. To hundre kom, fra Finland, Danmark, Norge og Sverige, samt Tyskland og Storbritannia. Det var kunstnere og lærere, folk fra mange grener av arbeidslivet og fra hæren. Mange kom med hele sin familie.

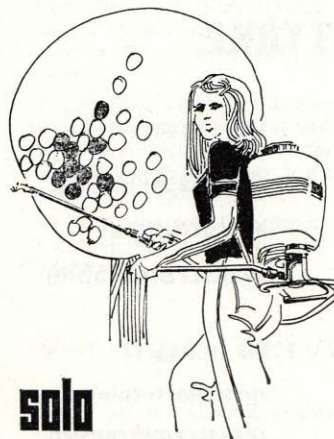
En musikal hadde premiere under konferansen, skrevet av Gerd Jonzon til musikk av Inga Wieselgren. Stykket skildrer stifteren av en av Sveriges såkalt folkebevegelser, som har hatt en så avgjørende betydning for svensk demokrati og levestandard.

Opplegget til en svensk utgivelse av *Svart-hvitt-boka* var også sterkt framme på møtene.

Forts. s. 14

Hage-sprøyte

La dine frukttrær og bærbusker få en sprut effektiv beskyttelse mot snylttere. Bruk Solo ryggspyte. Lett, bekvem, stabil. 4,3 kg.

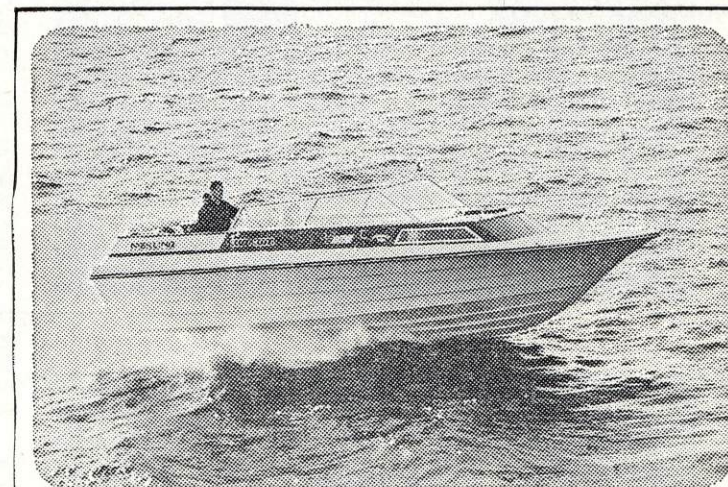

Reinhardt Maskin A-S

4601 Kristiansand S

Avd.: Østre Aker vei 101

Oslo 5

LINGE-DESIGN
NORWAY

MEKLING

En vellykket week-endbåt
— komfortabel — rommelig
— annerledes

lengde 8,23 m, bredde 2,92 m,
vekt 2,2 tonn

fart: med 1 x 170 HK 23 knop
med 2 x 170 HK 35 knop

KRISTIANSSAND MEK. VERKSTED

NITTEN LAND REPRESENTERT VED UNDERVISNINGSKONFERANSE I PANCHGANI

«Undervisningens viktigste oppgave er å fremme menneskets evne til å lytte til sin samvittighet,» hevdet Australias undervisningsminister Kim Beazley i en hilsen til en verdenskonferanse i Panchgani, India. Hovedemnet for konferansen var skole og undervisning. Blant talerne var Norges forrige undervisningsminister, Anton Skulberg, som har tilbragt noen uker i India.

AFRIKANSK AKSJON

Samtidig ble inngangen til året 1974 feiret ved en konferanse i Det kooperative college i Nairobi. Den japanske ambassadør og representanter fra en rekke andre land var tilstede ved en vellykket prøve på et nytt afrikansk skuespill, som registreres av svensken Finn-Harald Wetterfors.

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

KLIPPET

Forts. fra s. 12

beskjeftigelse. Snart har vi ikke råd til å bruke vår kostbare tid til å lage mat og stelle hus. Vi mennesker vil igjen måtte lære oss å respektere de Guds gaver vi kaller ressurser...

Referat i Østlandets Blad fra tidligere Kirke- og undervisningsminister Anton Skulbergs foredrag «Om å dele vårt daglige brød», holdt på Ås nylig.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som
spesialforretning i
svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

NYHET FRÅN **BAHAMA POOL**

Sektionsbygd SWIMMINGPOOL

i glasfiber- armerad plast

ger Er mulighet att välja den längd som passar Er bäst. Såväl ändsektioner som mellansektioner har en längd av 2 meter (innermått). Med detta modulsystem kan Ni själv bestämma den längd på poolen Ni önskar. Bredden på varje sektion är 4 m och djupet 1,5 m (innermått). Väggtjockleken 6—8 mm.

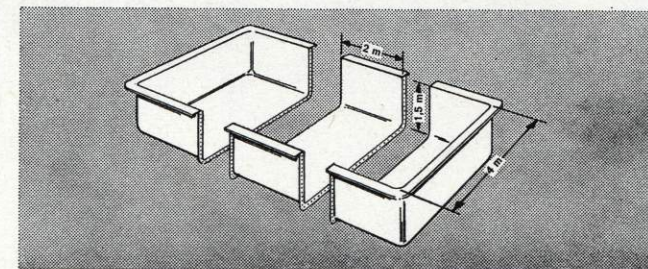
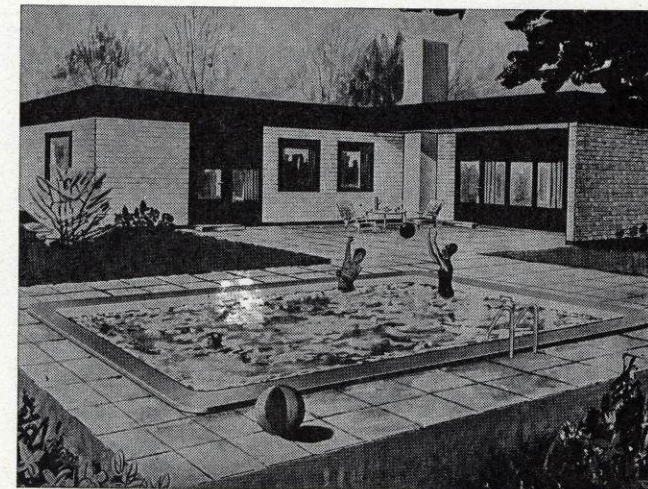
Sammanfogningen görs efter en väl beprövad metod som ger absolut tätning.

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, gjutning, spackling och målning. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

En viktig detalj är att Ni i Bahama-Pool alltid har rent vatten i hela poolen. Detta tack vare att poolmaterialets styrka möjliggör rätt placering av in- resp. utloppsventiler för en total genomströmning av vattnet.

Bhama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvärmare, ytvattenavskiljare, 2 inloppsmunstycken, bottenutlopp, inbyggd belysning samt trappa med tre steg och rostfria lejdare.

Vi levererar även utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

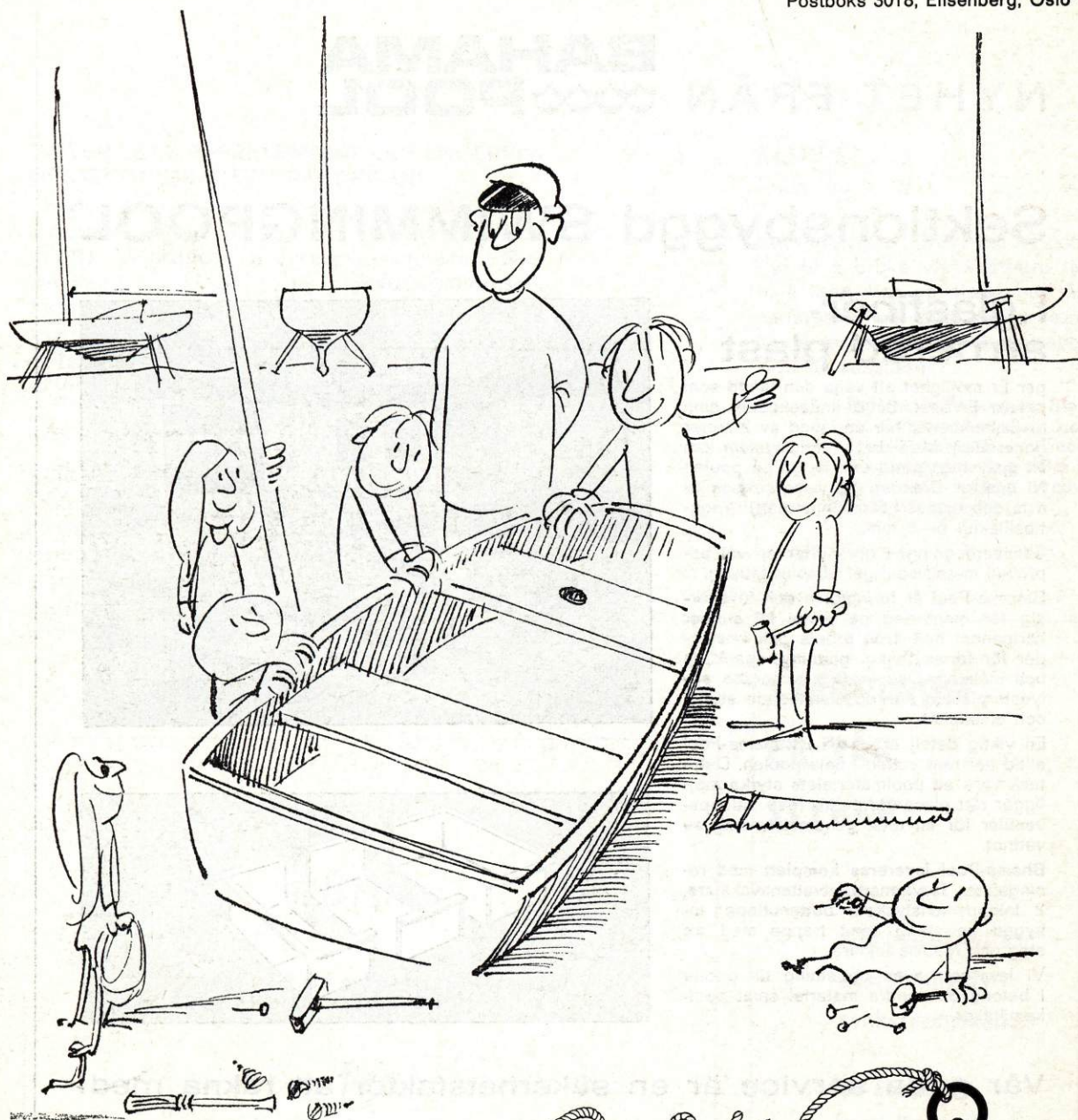

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr samt prisuppgifter!

BAHAMA POOL

Box 145, 542 01 Mariestad. Tel. 0501/145 64.

BÅTPLANER?
Rådspør
Båt-PONTUS
Gøteborgs
Frihavn
Tel: 51 07 04

Båt
PONTUS